

A gonosz mostoha

gyűjtötte: Póczáné Németh Alojzia

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegényember. Volt annak egy dolgos felesége, és két szép gyermeke, Jancsika és Mariska.

Szépen éldegéltek. Egyik reggel az édesanya megbetegedett és hamarosan meg is halt. Igen megsiratta a szegényember, no meg a gyerekek is.

Egy idő után azt tanácsolták a szegényembernek, hogy házasodjon meg újra. Ő hallani sem akart erről. Nem akarta, hogy mostohaanyjuk legyen a gyerekeknek. De egyrecsak biztatták. Vitt is egy asszonyt a házhoz. Az urával megvolt az asszony, de a gyerekeket ki nem állhatta. Főleg a fiúgyereket. Arra igen haragudott. Elhatározta, hogy megszabadul mindkettőtől. Egy nap, amikor az édesapjuk elment fát vágni az erdőbe az asszony utánaküldte a két gyereket, hogy vigyenek ebédet neki. Azt gondolta, majd eltévednek, s nem találnak haza és ottpusztulnak. El is indultak. Mariska igen félt az erdőben. Sírt, hogy hogyan találják meg az édesapjukat. Rájuk esteledett. Mivel az apjukat nem találták Jancsikát arra kérte Mariska, hogy forduljanak vissza. Jancsika elmondta neki, hogy kenyérdarabkákat szórt el az úton amerre jöttek, hogy könnyen visszataláljanak. Igen ám, de a sötétben alig lehetett látni a morzsákat. Elis tévedtek.

Odaértek egy patakhoz, de nem tudtak átmenni rajta, nem találtak hidat.

Éppen arra úszott egy kiskacsa.

Azt mondta neki Jancsika:

Kiskacsa, kiskacsa
Itt Jancsika, Mariska
Nem találtunk útra, hídra
Vigy hát fel a hátadra.

A kiskacsa odaúszott, Jancsika felültette Mariskát a kiskacsa hátára, és a kiskacsa átvitte a kislányt a túlsó partra, majd visszaúszott.

Akkor megint mondta Jancsika:

Kiskacsa, kiskacsa
Itt van még a Jancsika
Nem találtunk útra, hídra
Vigy hát fel a hátadra.

A kiskacsa átvitte Jancsikát is a túloldalra.

Hajnalodott már, amikor a két kisgyerek hazaért. Nagyon megrémült az asszony, amikor meglátta a két gyereket. Tovább töprengett, hogyan szabadulhatna meg tőlük.

Elhatározta, hogy végez velük. Kitalálta, hogy megfőzi őket, a csontjaikat meg elássa. Az urának meg azt mondja, hogy biztosan farkas, vagy medve tépte szét őket az erdőben.

Így is tett. Először Jancsikát főzte meg. Kínálta is az urát, hogy egyék csak jóízűen az ebédből. A kis Mariska egy falatot sem evett. Mikor az apjuk jóllakott, az asszony kidobta az udvarra a csontokat. Az apa este keresni kezdte a fiút, de a mostoha azt mondta neki, hogy feküdjön csak le, majd előkerül a gyerek is.

Így is lett. Közben Mariska – mikor a mostoha nem látta – összeszedte az elszórt csontokat, s belekötötte egy fehér selyemkendőbe, s egy bodzafa tövébe rejtette.

Másnap, mikor a szegényember kiment az udvarra, hallja, hogy milyen szépen énekel egy fehér galamb a bodzafán. Hívja is a kis Mariskát. Azt mondja neki

- Hallgasd csak, milyen szépen énekel ez a kis madár!

-

A fehér galamb megint énekelni kezdett:

Az anyám megölt,
Az apám megevett,
Kistestvérkém Mariskám
Összeszedi csontocskám,
Köti fehér kendőbe,
Teszi bodza tövibe.
Kikrú, kukrú de
szép madár vagyok.

Hívja a szegény ember az asszont is, hogy hallgassa meg, mit énekel az a madár ott fönt a fán. De az asszony nem mert kimenni.

Mariska kíváncsian állt a fa alá, egyre közelebb a galambhoz. Egyszer csak egy aranyláncot dobott a madárka a kis Mariska nyakába. Örömebe híta az édesapját, hogy jöjjön ő is közelebb. Boldogan mutatta az aranyláncot, ami ott csillogott a nyakában. Alighogy odaért az édesapa, a galamb egy szép aranyórát dobott a karjára. Megörült a szegényember. Hívta a feleségét, de az nem mert kimenni a házból. Addig-addig kérlelte, amíg mégiscsak oda állt a fa alá. Hanem a galamb nem aranyat, hanem egy nagy malomkövet dobott a mostohára, aki menten szörnyethalt.

A kismadár pedig a pillanatban visszaváltozott Jancsikává. A család újra együtt volt.

Nagy volt az örömük. Megölelték, megcsókolták egymást. Az édesapa megfogadta, hogy soha többet nem visz mostohát a házhoz.